

Sygn. akt IV Ca 639/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie: SSO Andrzej Jastrzębski, del. SSR Marek Nadolny

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 24 sierpnia 2016r., sygn. akt I C 141/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że nadaje mu treść „zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. C. kwotę (...) (osiemnaście tysięcy) złotych wraz z odsetkami:

- od kwoty 7000 (siedem tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2012r. do dnia 31 stycznia 2013r.;

- od kwoty (...) (dziesięć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2013r. do dnia 12 stycznia 2015r.

- od kwoty (...) (piętnaście tysięcy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia 28.03.2016r.;

- od kwoty (...) (osiemnaście tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.03 2016r. do dnia zapłaty

oddalając powództwo w pozostałym zakresie”;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 639/16

UZASADNIENIE

Powódka K. C. w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w S. Wydziału Zamiejscowego Cywilnego z siedzibą w M. przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. domagała się zasądzenia kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną cierpieniami jakich doznała na skutek wypadku, którego przyczynę stanowiło poślizgnięcie na niedostatecznie odśnieżonym i oblodzonym chodniku. Powódka domagała się również zasądzenia odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 1 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania na swoją rzecz.

Pozwany (...) S.A. V. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany podnosił brak legitymacji biernej w niniejszym postępowaniu z uwagi na brak legitymacji biernej po stronie ubezpieczonego - Przedsiębiorstwa Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. oraz G. A.. Pozwany podniósł, Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. w sposób prawidłowy wykonywał swoje obowiązki, a zatem nie zaszyły przesłanki przypisania przedsiębiorstwu odpowiedzialności na zasadzie winy za upadek powódki.

Pozwany podkreślił, iż ubezpieczony w sposób prawidłowy realizował umowę zawartą z (...) na zimowe utrzymanie ulic i chodników. Każde wezwanie (...) było odbierane przez dyżurujących pracowników Przedsiębiorstwa Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. ze szczegółowym określeniem lokalizacji i zakresu usług.

W dniu 30 marca 2016 roku do Sądu w M. wpłynęło datowane na dzień 12 marca 2016 roku (nadane w dniu 24 marca 2016 roku) pismo, w którym powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 18.000 złotych z uwagi na znaczny rozmiar uszczerbku na jej zdrowiu wynikający z opinii sporządzonej na potrzeby przedmiotowego postępowania.

W odpowiedzi na rozszerzenie przez powódkę powództwa, doręczone pozwanemu w dniu 29 marca 2016 roku, ten wniósł o oddalenie powództwa również w tym zakresie.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że na podstawie umowy nr (...) z dnia 28 października 2011 roku Skarb Państwa - G. A. powierzył zimowe utrzymanie chodników i ciągów pieszo-rowerowych w ciągu dróg krajowych nr (...) na terenie działania Rejonu w K. w okresie od dnia 28 października 2011 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku - Przedsiębiorstwu Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S.. Umowa obejmowała między innymi odśnieżanie chodników i ciągów pieszo-rowerowych na terenie miasta M., w tym przy drodze krajowej nr (...) przy ulicy (...).

Ustalił jednocześnie Sąd I instancji, że Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. objęte było w okresie od dnia 12 maja 2011 roku do dnia 11 maja 2012 roku ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej deliktowej w pozwanym Towarzystwie. Pozwane Towarzystwo na podstawie w/w umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest zobowiązane do likwidacji szkody, za które zgodnie z umową odpowiedzialność ponosi ubezpieczony.

Z dalszych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż w dniu 17 stycznia 2012 roku powódka K. C. około godziny 10.30 poślizgnęła się na nieodśnieżonym i oblodzonym chodniku przy ulicy (...) na wysokości dawnej fabryki rękawiczek w M.. Na skutek poślizgnięcia powódka osłaniając głowę upadła do tyłu na chodnik, uderzając lewym barkiem o podłoże. Powódka samodzielnie podniosła się i utykając udała się do pobliskiego bloku, w którym mieszkała jej znajoma. Tam wezwała pogotowie ratunkowe, które przewiozło ją do izby ratunkowej pobliskiego szpitala.

W chwili wypadku chodnik był oblodzony, ośnieżony.

Ustalił jednocześnie Sąd Rejonowy, że w chwili wypadku powódka miała 65 lat, była osobą sprawną. W wyniku zdarzenia doznała ona obrażeń ciała w postaci stłuczenia (...). Długotrwałym następstwem urazu (...). W wyniku zdarzenia z dnia 17 stycznia 2012 roku powódka doznała 10% uszczerbku na zdrowiu. Uszczerbek wynika z 50% ograniczenia ruchomości i dolegliwości związanych z objawami ciasnoty podbarkowej.

(...) powódki nie rokuje poprawy. Wskazane jest wykonanie u niej zabiegu operacyjnego (...) Powódka nadal leczy się u ortopedy.

Z kolejnych poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń wynika, że bezpośrednio po wypadku w izbie ratunkowej szpitala w M. wykonano powódce prześwietlenie barku oraz założono temblak. Tego samego dnia powódka opuściła szpital. Jednak następnego dnia, z uwagi na złe samopoczucie i ból barku, powódka skorzystała z porady lekarskiej, w prywatnym gabinecie lekarskim doktora H.. Po zdarzeniu przebywała na zwolnieniu lekarskim, poddawana też była zabiegom rehabilitacyjnym. W ramach prewencji rentowej ZUS w maju 2012 roku skierowano ją na leczenie sanatoryjne.

Pobyt powódki w sanatorium (...) w P. w czerwcu 2012 roku trwał 24 dni. W ramach pobytu powódka wykonywała zleczone jej zabiegi. Po tygodniu pobytu, część zabiegów okazała się zbyt obciążająca dla rehabilitowanego barku powódki. Po tym pobycie stan zdrowia powódki nie uległ poprawie.

W dniu 27 grudnia 2012 roku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odnotowując ograniczenie ruchomości lewego stawu barkowego uznał 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 17 stycznia 2012 roku.

Z tytułu wypadku przy pracy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił powódce 2.800 zł odszkodowania.

W codziennej aktywności ograniczona jest przez dolegliwości związane z objawami ciasnoty podbarkowej - nie może wykonywać gwałtownych ruchów ręki. Problemem jest otworzenie cięższych drzwi na klatce schodowej. Powódka odczuwa wtedy blokadę i ból.

Powódka zwracała się już w postępowaniu przedsądowym do pozwanego, jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zarówno zarządcy drogi - G. A., jak również zobowiązanego na podstawie zawartej z zarządcą drogi umowy do utrzymywania w odpowiednim stanie w okresie zimowym chodnika przy tym odcinku drogi krajowej nr (...) - Przedsiębiorstwa Usług (...) sp. z o. o. w S., o wypłatę stosownego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne pod numerem (...), w którego toku nie znalazł podstaw dla wypłaty podnoszonego przez powódkę świadczenia.

W oparciu o tak poczynione ustalenia Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2016r. zasądził od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. C. kwotę 18.000 wraz z odsetkami:

- od kwoty 15.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.05.2012 roku do dnia 31.12.2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29.03.2016 roku do dnia zapłaty;

Sąd Rejonowy zasądził także od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. C. kwotę 2.750 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w M. kwotę 766,82 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy zauważył, że zgodnie z art. 445§1 w zw. z art. 444§1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zasądzenie świadczenia w oparciu o w/w przepisy wymaga przyjęcia przez Sąd odpowiedzialności deliktowej pozwanego za wystąpienie zdarzenia powodującego szkodę. Odpowiedzialność Sąd oceniał w oparciu o art. 415 i następne Kodeksu cywilnego. Utrzymanie w czystości nieruchomości oraz przylegających do nich chodników reguluje ustawa z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. 2016, poz.250 - t.j) Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 2 pkt 4 ustawy uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, należy do obowiązków właścicieli i użytkowników wieczystych tych nieruchomości.

Za chodnik - zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy - uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości.

Jak wskazał Sąd I instancji ze wskazanych powyżej przepisów wynika zobowiązanie właściciela nieruchomości (bądź użytkownika wieczystego) do utrzymania czystości chodników i ciągów pieszych położonych bezpośrednio przy granicy ich nieruchomości.

W ocenie Sądu I instancji w przedmiotowej sprawie, powódka wykazała przedkładając dokumentację medyczną, że w dniu 17 stycznia 2012 roku doznała urazu na skutek upadku, który to upadek spowodował dotkliwy ból (stłuczenie (...)) oraz to, że w wyniku upadku u powódki powstał (...). Powołany w niniejszej sprawie lekarz specjalista ortopedii i traumatologii narząd ruchu M. K. wskazał, że w wyniku upadku powódka doznała 10% uszczerbku na zdrowiu wynikającego z 50% ograniczenia ruchomości i dolegliwości związanych z objawami ciasnoty podbarkowej. Ponadto, jak wynika z dokonanych ustaleń, powódka nie rokuje poprawy, a co gorsze wskazane jest wykonanie zabiegu operacyjnego uwalniającego (...).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że powódka wykazała istnienie szkody oraz podstawę do zapłaty zadośćuczynienia. Sąd Rejonowy nie miał także wątpliwości co do tego, że to pozwany jako ubezpieczyciel osoby odpowiedzialnej za szkodę na zasadzie winy, zobowiązany jest do naprawienia powódce krzywdy

Chodnik przy ulicy (...) w M. (w ciągu drogi krajowej numer (...)) stanowi obszar, za stan którego odpowiedzialność ponosi G. A.. Przy czym w toku postępowania ustalono, co zresztą pozostawało poza sporem, że na mocy umowy o numerze (...) z dnia 28 października 2011 roku podmiot ten powierzył zimowe utrzymanie chodników i ciągów pieszo-rowerowych w ciągu tej drogi Przedsiębiorstwu Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S..

W ocenie Sądu I instancji Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. nie wywiązało się należycie z postanowień w/w umowy. Do zdarzenia doszło w godzinach przedpołudniowych w tym czasie chodnik powinien być już odśnieżony przez ubezpieczonego. Uprzątnięcie śniegu z chodników na posesjach winno być dokonywane do godziny 7 rano. Nieuprzątnięcie powierzchni chodnika stanowiło zatem zachowanie sprzeczne z treścią umowy łączącej G.i. A. oraz Przedsiębiorstwu Usług (...) sp. z o. o. z siedzibą w S., do przedmiotowego zdarzenia doszło bowiem na chodniku, który był oblodzony i ośnieżony.

Przeprowadzane przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd do ustaleń, iż chodnik w dniu 17 stycznia 2012 roku, w miejscu w którym upadła powódka był oblodzony i ośnieżony na skutek zaniechania przez podmiot do tego zobowiązany. Pomiędzy upadkiem powódki, obrażeniami jakich doznała, a wskazanym zaniechaniem przez zobowiązanego istniał zaś adekwatny związek przyczynowy.

Odnosząc się natomiast do wysokości świadczenia należnego powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, Sąd Rejonowy wskazał, że określenie stopnia krzywdy, a co za tym idzie wysokości zadośćuczynienia jest czynnością w dużym stopniu oceną, przepisy prawa nie precyzują żadnych kryteriów ustalenia wysokości świadczenia należnego poszkodowanemu z tego tytułu. Oceny takiej dokonuje Sąd po dokonaniu analizy okoliczności konkretnej sprawy. Przy dokonaniu oceny Sąd uwzględnia wszelkie okoliczności faktyczne, które stanowią konsekwencje wypadku. Zatem zarówno doznane urazy jak i ich wpływ na dalsze życie osoby poszkodowanej, w tym rozmiar odczuwalnych przez nią cierpień.

Przy ocenie stopnia krzywdy jakiej doznała powódka Sąd uwzględnił przede wszystkim okoliczność, iż w wyniku wypadku powódka doznała 10% uszczerbku na zdrowiu, a uszczerbek wynika z 50% ograniczenia ruchomości i dolegliwości związanych z objawami (...), przy czym stan zdrowia powódki nie rokuje poprawy. Dodatkowo, powódka w związku z zaistniałym uszczerbkiem będzie musiała poddać się kolejnemu zabiegowi operacyjnemu mającemu na celu uwolnienie (...). W codziennych zaś czynnościach, w których zaangażowania wymaga uszkodzony bark pojawia się ból, działający jak blokada, ograniczający powódkę chociażby w otwieraniu cięższych, niż zwykle, drzwi na klatkę schodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wysokość należnego powódce zadośćuczynienia winna wynosić 18.000 zł. W ocenie Sądu kwota ta zrównoważy cierpienie jakiego powódka doznała na skutek wypadku. Jest ona adekwatna do stopnia winy pozwanego, charakteru doznanych przez powódkę obrażeń, które spowodowały 10% uszczerbek na zdrowiu powódki. Odsetki zaś zasądził Sąd I Instancji na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 455 kc, co do kwoty zgłoszonej pierwotnie w wysokości 15.000 złotych odsetki te zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 1 maja 2012 roku (zgłoszenie pozwanemu nastąpiło w dniu 18 kwietnia 2012 roku, a już następnego dnia, tj. 19 kwietnia 2012 roku pozwany odmówił wypłaty), a zatem w zgłoszonej dacie pozwany był niewątpliwie w zwłoce. Co do kwoty 3.000 złotych - odsetki zasądzono od dnia 29 marca 2016 roku, tj. daty doręczenia pisma, którym powódka dokonała rozszerzenia powództwa. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc stosując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Powódka K. C. wygrała proces. Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa na rzecz powódki kwotę 2.750 złotych tytułem kosztów procesu.

Z uwagi na treść postanowienia z dnia 19 lutego 2015 roku, na mocy którego powódka została częściowo zwolniona od kosztów sądowych, tj. od opłaty sądowej ponad kwotę 350 zł, która w niniejszej sprawie, z uwagi na wartość przedmiotu sporu wynosiła 750 zł (5% x 15.000) - pozostała, nieuiszczoną opłatą w wysokości 400 zł, zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016, poz. 623 - t.j.) w myśl którego kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu - Sąd Rejonowy obciążył pozwane Towarzystwo, nakazując pobrać ją na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w M..

Obok kwoty 400 zł od pozwanego Sąd nakazał pobrać również kwoty z tytułu opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa (150 zł) oraz pokrytych ze Skarbu Państwa kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego (216,82 zł), razem ściągnięciu podlegała kwota 766,82 zł.

Z takim rozstrzygnięciem Sądu I instancji nie zgodziło się pozwane Towarzystwo (...) wnosząc apelację, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części tj. w zakresie pkt I w części:

- a) zasądzającej od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe liczone od kwoty 15.000 zł od dnia 1 maja 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia 23 sierpnia 2016r. tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy;
- b) zasądzającej od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe liczone od kwoty 3.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2016r. do dnia 23 sierpnia 2016r. tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy.

Pozwany zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. art.455 k.c. i art. 363 § 2 k.c. poprzez zasądzenie odsetek od ustalonych kwot, za okres poprzedzający wydanie wyroku w sprawie, choć dopiero w oparciu o treści wydanego wyroku możliwe było ustalenie krzywdy jakiej doznała powódka, a co za tym idzie odsetki zdaniem apelującego winny być liczone dopiero od dnia wydania wyroku tj. od dnia 24 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

- 1) w punkcie I zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 18.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty;
- 2) oddalenie powództwa w pozostałym zakresie;
- 3) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów procesu za II instancję;

ewentualnie skarżący pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jedynie w niewielkim zakresie zasługuje na uwzględnienie, w pozostałym zakresie jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy, rozpoznający przedmiotową apelację zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji odnoszącym się do kwestii tego, od jakiej daty należą się odsetki za zwłokę w sprawie o zadośćuczynienie, nie popierając argumentacji w tym przymocie strony apelującej, iż odsetki te winny być zasądzone, w każdej sprawie o zadośćuczynienie, dopiero od daty wydania wyroku.

Zasadą bowiem jest, że obowiązek zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nie staje się wymagalny dopiero z datą wydania uwzględniającego to roszczenie wyroku wydanego w toku wytoczonego o nie procesu sądowego, lecz z chwilą wezwania dłużnika do jego zaspokojenia (tak: Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 12.10.1999r. wydanym w sprawie I ACa 318/99). Na uwadze mieć należy, że powódka dochodziła roszczenia kompensacyjnego, które jest wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Chwila ta może podlegać modyfikacji zgodnie z przepisami art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 392). Zasadnicze znaczenie w tej kwestii ma jednak z pewnością chwila wezwania do zapłaty.

W tej sytuacji Sąd II instancji dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia, mając na uwadze to kiedy i do kogo, powódka kierowała swoje wezwanie do zapłaty należności związanej ze zdarzeniem z dnia 17 stycznia 2012r., w wyniku którego doznała szkody, mając jednocześnie na uwadze to, jaki podmiot Sąd I instancji uznał za winnego zaistniałego zdarzenia. Z treści uzasadnienia Sądu Rejonowego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że w ocenie Sądu to Przedsiębiorstwo Usług (...) spółka z o.o. z siedzibą w S. nie wywiązało się z postanowień umowy zawartej z G. A. dotyczącej zimowego utrzymania chodników i ciągów pieszko-rowerowych m.in. wzdłuż ulicy (...) w M.. Zatem pozwany (...) S.A. V. (...) w W. odpowiada za zaistniałe zdarzenie jako ubezpieczyciel tego Przedsiębiorstwa.

W oparciu o analizę akt przedmiotowej sprawy wraz ze znajdującymi się w nich aktami szkodowymi uznać należy, że w dniu 18 kwietnia 2012r. powódka rzeczywiście zgłosiła roszczenia zapłaty kwoty 30.000 zł do pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. w związku z wyżej opisanym zdarzeniem, jednak kwoty tej domagała się od pozwanego jako ubezpieczyciela G. A., a nie jako ubezpieczyciela Przedsiębiorstwa Usług (...) spółki z o.o. z siedzibą w S., co wynika bezpośrednio z dołączonej do pozwu kopii pisma pozwanego z dnia 19.04.2012r. skierowanego do powódki, w którym to piśmie pozwane Towarzystwo jako numer szkody podaje (...), powołując się na polisę (...).

Nie ma wątpliwości, że powódka zgłosiła także szkodę do Towarzystwa (...) S.A. V. (...) w W. jako ubezpieczyciela Przedsiębiorstwa Usług (...) spółki z o.o. z siedzibą w S., gdzie zarejestrowano szkodę pod numerem (...) (...), jednak z akt szkodowych dotyczących tego zdarzenia, dołączonych w poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy, nie wynika, ażeby powódka już w kwietniu 2012r. żądała zapłaty wskazanej kwoty zadośćuczynienia od pozwanego jako ubezpieczyciela w/w Przedsiębiorstwa. Pierwszym pismem powódki, skierowanym do odpowiedzialnej za szkodę spółki (...), w którym powódka wskazała kwotę żądanego zadośćuczynienia za krzywdę było jej pismo z dnia 20.06.2012r., w którym powódka domagała się zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 7.000 zł w terminie miesiąca pod rygorem skierowania sprawy do sądu. Pismo to wpłynęło do firmy (...) w dniu 22 czerwca 2012r., zostało też przekazane pozwanemu.

Kolejnym pismem, w którym zostało sformułowane żądanie zapłaty z tytułu przedmiotowego zdarzenia, jest pismo pełnomocnika powódki z dnia 17 stycznia 2013r. (odebrane przez pozwanego w dniu 21 stycznia 2013r.), w którym to

piśmie powódka domaga się od pozwanego wypłaty zadośćuczynienia w kwocie nie niższej niż 10.000 zł. Dopiero zaś pozew wniesionym do sądu w dniu 13.01.2015r. określa żądanie zapłaty na kwotę 15.000 złotych, a pismo z dnia 12 marca 2016r. (wysłane pozwanemu w dniu 29 marca 2016r.) rozszerza żądanie do kwoty 18.000 złotych.

Mając na uwadze powyższe, uzasadnionym stało się ustalenie daty wymagalności odsetek od pretensji głównej w kwocie 7.000 zł na dzień 22 lipca 2012r. (miesiąc po wezwaniu do zapłaty kwoty 7.000 zł) bowiem powódka pismem z dnia 20 czerwca 2012r. skierowanym do Przedsiębiorstwa Usług (...) spółki z o.o. w S., przekazanym następnie do pozwanego Towarzystwa domagała się odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 7.000 zł zakreślając miesięczny termin na realizację żądania. Termin ten kończył się z dniem 21 lipca 2012r. zatem pozwany w dniu 22 lipca 2012r. był już w zwłoce wobec czego od tego dnia należą się powódce odsetki od kwoty, której domagała się od pozwanego Towarzystwa jako ubezpieczyciela spółki, która ponosi odpowiedzialność za krzywdę powódki.

Analiza akt daje podstawy do uznania, że pismem z dnia 17 stycznia 2013r. (odebrany przez pozwane Towarzystwo w dniu 21 stycznia 2013r.) pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zapłaty kwoty nie mniejszej niż 10.000 zł, w ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczyciel w terminie 14 dni (art. 14 ust. 2 ustawy) mógł wypłacić powódce stosowne zadośćuczynienie. Po upływie tego terminu roszczenie powódki o zadośćuczynienie stało się już wymagalne. W tej sytuacji Sąd Okręgowy przyjął, że ustawowe odsetki od wymagalnego roszczenia w kwocie 10.000 zł będą poczynając od dnia 1 lutego 2013r., roszczenie powódki o zapłatę kwoty 15.000 zł stało się wymagalne w dacie złożenia pozwu i od tej daty tj. 13.01.2015r. należne jej są odsetki od w/w kwoty, natomiast od ostatecznej kwoty żądania tj. od 18.000 złotych pozwany winien zapłacić powódce odsetki za opóźnienie od dnia 29.03.2016r.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie, w której powódka nie domagała się zbyt wygórowanego zadośćuczynienia, mając na uwadze jednocześnie doznaną przez nią w wyniku upadku szkodę, kompensacyjna funkcja zadośćuczynienia zostanie zrealizowana przez zasądzenie na jej rzecz odsetek od dat wskazanych w wezwaniu do zapłaty, poszczególnych kwot, a nie dopiero od dnia wyrokowania.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że orzeczenie Sądu Najwyższego na które powołuje się apelujący w apelacji wydane w sprawie IIICSK 60/15, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia według cen i z uwzględnieniem okoliczności na datę wyrokowania może uzasadniać przyznanie odsetek dopiero od tej daty, a nie już od daty wytoczenia powództwa, nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. Zauważyć bowiem należy, że wyrok w sprawie, będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy zapadł w sytuacji, gdy Sąd I instancji określił wysokość zasądzonej kwoty zadośćuczynienia wg kryteriów i z uwzględnieniem okoliczności właściwych na datę wyrokowania, a nie na datę wytoczenia powództwa, wysokość zasądzonej tam kwoty zadośćuczynienia uwzględniała także dalsze skutki wypadku powstałe już po dacie wniesienia pozwu. W takiej sytuacji zasadne było zasądzenie odsetek dopiero od daty wyrokowania. Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt 1 sentencji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie – co do dalszych odsetek i kosztów procesu - apelacja na podstawie art. 385 k.p.c. i z przyczyn wyżej wskazanych podlegała oddaleniu.

Mając zaś na uwadze treść art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 100 zd. 1 k.p.c, w sytuacji, gdy żądanie apelacyjne zostało częściowo uwzględnione częściowo oddalone należało znieść wzajemnie między stronami koszty postępowania drugoinstancyjnego.